

Otázka č. 13: Protokol/výslech

Ukázka 13.b – *Proces s vedením záškodnického spiknutí proti republice*, Ministerstvo spravedlnosti, Praha 1950. Úryvek z propagandistické knihy.

VÝSLECH OBŽALOVANÉ Dr. MILADY HORÁKOVÉ

Po krátké přestávce začíná předseda výslech obžalované dr. Milady Horákové.

Předseda: Slyšela jste obžalobu – porozuměla jste jejímu obsahu?

Horáková: Ano.

Předseda: Cítíte se vinna těmi skutky, jak jsou v obžalobě uvedeny a jsou vám kladeny za vinu? Těmi činy, v nichž spatřuje státní prokuratura zločiny velezrady a vyzvědačství?

Horáková: Ano.

Prokurátor: Paní obžalovaná, přiznáváte tedy, že jste zločineckým způsobem pracovala proti státu ... proti lidově demokratické Československé republice?

Horáková: Ano – cítím se tím vinna.

[...]

Předseda: A vy sama jste s touto linií plně souhlasila?

Horáková: Ano – chtěli jsme u nás posílit vliv západních mocností.

Prokurátor: Takové spojení, jako na příklad jsme měli s Francií v roce 1938?

Horáková: Ano.

Prokurátor: Ale Francie nás hodila v Mnichově Německu pod nohy. Vždyť toto spojení s Francií se neosvědčilo, paní obžalovaná.

Horáková: Připouštím.

[...]

Předseda: Vrátime se ještě k únorovým událostem. Vy jste se tenkrát sama vzdala na znamení protestu poslaneckého mandátu. Byla jste, paní obžalovaná, únorovými událostmi poškozena?

Horáková: Ne, nebyla jsem poškozena. Ale s únorem a jeho provedením jsem nesouhlasila a postavila jsem se proti němu.

[...]

Předseda: Navázala jste také styk se členy některých zastupitelských úřadů?

Horáková: Do roku 1948 jsem jednávala s velvyslancem Déjeanem. Kolikrát jsem byla při příležitosti různých oficiálních událostí zvána na francouzské velvyslanectví.

Prokurátor: Tlumočil vám někdy Ripka stanoviska, názory či eventuální pokyny západních zastupitelských úřadů, jak máte ve své činnosti postupovat?

Horáková: Tlumočil je jako stanoviska svá, ovšem předpokládám, že se jistě přitom opíral o rady západních diplomatů.

Prokurátor: Můžeme tedy říci, že někteří západní diplomaté vlastně ovlivňovali pana Ripku a nakonec i politiku celé vaší strany.

Horáková: Nemohu tak přesně říci, protože tato stanoviska se presentovala jako naše stanoviska.

Prokurátor: Navenek ano . . . přece jste nemohli otevřeně říci, že si to přeje francouzské nebo americké velvyslanectví?!

Předseda: Paní obžalovaná, vedle styků s těmi představiteli vaší bývalé strany, kteří se nepřátelsky stavěli proti lidové demokracii, jste ještě navázala spojení s příslušníky jiných stran, kteří byli stejně reakčního založení, jako tito vaši společníci?

Horáková: Ano.

Předseda: Kteří to byli a z které strany?

Horáková: Ze sociálně demokratické strany jsem byla v trvalém osobním styku s profesorem doktorem Peškou, s nímž jsem se v poměru k novému režimu od počátku shodovala, stavěli jsme se k tomuto zřízení záporně a přáli jsme si jeho změnu. Zprvu víceméně pasivně, později se však stávalo naše jednání aktivnější a pozvolna přecházelo z legality do ilegality. Při našich schůzkách a rozhovorech jsme též přišli k názoru, že by mezi pravicovými sociálními demokraty a bývalými národními socialisty mohlo dojít k dohodě a vytvořena jakási základna vzájemné spolupráce. O tom jsem též mluvila se Zenklem.

Předseda: Dal vám v tomto směru nějaké pokyny?

Horáková: Zenkl tenkrát řekl, že to mám být já, po případě i doktor Nestával, kteří máme toto jednání vést.

Předseda: A dal vám nějakou určitou linii?

Horáková: . . . radil, jak máme postupovat, abychom se vzájemně spojili a tím naši protistátní činnost posílili.

Předseda: Instruoval vás také Zenkl o tom, jak se máte chovat k bývalým členům národně socialistické strany, o nichž jste si mysleli, že si přejí změny?

Horáková: Ano, například nám radil, abychom těmto lidem, pokud byli na významných místech, jež jsme považovali pro naši budoucí protistátní činnost za důležité, doporučovali vetřít se do komunistické strany . . .

Prokurátor: Proč? Aby mohli z těchto míst škodit?

Horáková: To je tím myšleno. Snažili jsme se prostě, aby některé tyto posice byly i nadále obsazeny lidmi našeho smýšlení.

Prokurátor: Byl mezi některými členy náhodou nějaký dělník?

Horáková: Nebyl.

Předseda: Zahájila jste také potom jednání s doktorem Janděčkou. Kdo to byl?

Horáková: Doktora Janděčku jsem znala jako organizovaného lidovce. Požádala jsem ho o spolupráci, protože už při prvé rozmluvě jsem nabyla přesvědčení, že doktor Janděčka má stejné stanovisko k lidově demokratickému zřízení . . .

Prokurátor: Paní obžalovaná, víte o tom, že pan Janděčka byl pro protistátní činnost odsouzen na 20 let?

Horáková: To je mi teď známo.

Předseda: Tak po těch rozhovorech, které jste měla s Peškou, s doktorem Janděčkou a s jinými, jste se všichni domluvili na tom, že se někde společně sejdete. Kde a kdy to bylo?

Horáková: Bylo to ve Vinoři, a to někdy v září 1948. Bylo to na tamější faře.

Předseda: Kdo toto místo opatřil?

Horáková: Doktor Janděčka . . . – tlumočila jsem mu totiž přání Vojty Beneše, že si nepřeje, abychom se sešli v nějaké veřejné místnosti, nýbrž na takovém místě, které by zaručovalo, že tato naše porada nebude vyzrazena.

Předseda: Kdo tam všechno byl? Vy, doktor Nestával . . .

Horáková: Pozvala jsem tenkrát doktora Pešku, Vojtu Beneše, doktora Nestávala –

Prokurátor: Věděla jste, že doktor Janděčka bude představovat reakční síly z bývalé lidové strany?

Horáková: Ano, s tím jsem právě počítala.

Předseda: O čem se tam jednalo, paní obžalovaná? O společném postupu, o té společné základně vaší rozvratné a špiónské činnosti?

Horáková: Účelem této schůzky bylo, abychom se dohodli, zda je nutné vytvořit společný orgán, který by koordinoval a řídil protistátní činnost těchto různých směrů...

Předseda: Směřující k jakému cíli?

Horáková: Směřující ke změně režimu.

Prokurátor: A dohodli jste se na tom?

Horáková: V podstatě ano.

Prokurátor: Shodovali jste se, že je třeba lidově demokratické zřízení odstranit a že budete o to usilovat. Vytvořili jste tak u nás jakousi základnu kontrarevoluce, je to tak?

Horáková: Ano.

Prokurátor: Mohla byste mi také říci, jaké konkrétní změny měly provázet zničení lidově demokratického zřízení? Například továrny, znárodněné továrny, se měly vracet bývalým majitelům?

Horáková: Neměli jsme v tomto směru ještě konkrétní řešení.

Prokurátor: Mluvte jasně.

Horáková: Znamenalo by to při nejmenším řešit kompenzace a reparace pro tyto osoby.

Prokurátor: Paní obžalovaná, ptám se vás znovu, zdali váš program znamenal návrat továrníků do podniků, které byly znárodněny?!

Horáková: Návrat vlastnictví těchto továren.

Prokurátor: Tedy program pro milionáře – nikoli pro lid.

Horáková: Byl to program pro buržoasní vrstvy.

Prokurátor: Měl být u nás touto cestou tedy znovu obnoven kapitalismus. Co myslíte, jak by asi přijali dělníci továrny, která byla znárodněna, svého dřívějšího pana šéfa? – s vědomím, že bude jejich práci dále vykořisťovat?

Horáková: Mám k této věci odchylné stanovisko.

Prokurátor: Když jste se domnívala, že dělníci nejsou ochotni odevzdat továrny kapitalistům, za jakých okolností jste předpokládala, že se to může stát?

Horáková: Za podmínek zvratu, změny režimu.

Prokurátor: A jak k tomu mělo dojít?

Horáková: Souvislosti, za jakých k tomu mohlo dojít, jsme konkrétně viděli ve třech možnostech: v možnosti války, v možnosti dohody diplomatické, která by byla vynucena tlakem hospodářským . . .

Prokurátor: Zůstaňme u možnosti první, u možnosti války. Jaké války, s kým, proti komu?

Horáková: Války západních mocností proti Východu, to znamená proti lidově demokratickým zemím a SSSR.

Prokurátor: A na čí straně by stáli bývalí esesmani Západního Německa a na čí straně byste v takovém případě stála vy a vaši společníci?

Horáková: . . . – Nemohu na to odpovědět . . .

Prokurátor: Nemůžete? Děkuji.